

Sygn. akt II Cz 1464/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia dłużnika S. S.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt VIII Co 2439/13

w sprawie egzekucyjnej z wniosku (...) Bank S.A. we W. prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K. / sygn. akt KM 42171/12 /

o obniżenie opłaty egzekucyjnej

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2014 r., Sąd Rejonowy odrzucił wniosek dłużnika S. S. o obniżenie egzekucyjnej wskazując, że 22 października 2013 roku, Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne, a wydane przez niego orzeczenie zostało doręczone dłużnikowi w dniu 4 listopada 2013 roku, a który to 12 listopada 2013 roku złożył wniosek obniżenie wysokości opłaty egzekucyjnej. W ocenie Sądu, wniosek ten został złożony po terminie.

Następnie rozstrzygnięcie to, w wyniku zażalenia zostało przez Sąd Okręgowy uchylone, a sprawa przekazana Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Sąd wskazał, że dzień 11 listopada był dniem wolnym od pracy, w związku z czym oraz zgodnie z art. 115 kc, termin do złożenia przedmiotowego wniosku upłynął dnia następnego, tj. 12 listopada 2013 roku.

Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd Rejonowy oddalając wniosek skarżącego o obniżenie opłaty egzekucyjnej uznał, że nie sposób przyjąć, aby dłużnik znajdował się w szczególnie trudnej sytuacji materialnej. Uzyskuje on bowiem stałe dochody w wysokości ponad 4 tysięcy złotych netto miesięcznie, a jego rodzina łącznie otrzymuje kwotę 5.5 tys. zł. Odnosząc się zaś do nakładu pracy Komornika, Sąd zważył, że był on znaczny i odpowiedni do zgłoszonego wniosku egzekucyjnego. Ponadto, kwestionowanie dokonanych czynności w toku postępowania, nawet uzasadnione, nie stanowi podstawy do automatycznego obniżenia naliczonych opłat egzekucyjnych.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, dłużnik wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku zarzucił naruszenie:

1. art. 233 § 1 kpc, poprzez nie rozważenie wszechstronnie zebranego w sprawie materiału;

2. art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, poprzez jego błędną wykładnię, tj. uznanie, że przepis ten zawiera zamknięty katalog okoliczności mogących stanowić podstawę obniżenia opłaty egzekucyjnej oraz nie stanowi podstaw do badania prawidłowości naliczenia opłaty egzekucyjnej;

3. art. 759 § 2 kpc, poprzez jego niezastosowanie.

Dalej w uzasadnieniu skarżący podniósł, że postępowanie egzekucyjne było prowadzone w sposób szczególnie uciążliwy dla dłużnika, co przejawiało się m.in. tym, że wierzyciel wybrał Komornika z siedzibą oddaloną o ponad 280 km, ignorowano umocowanie syna dłużnika oraz zajęto świadczenia z ZUS oraz rachunek bankowy pozostawiając dłużnika bez środków do życia. Ponadto, zawarte w art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji przesłanki uwzględnienia wniosku mają jedynie charakter przykładowy, a zatem nie stanowią jedynych okoliczności, jakie winien zbadać sąd, w przypadku złożenia takiego wniosku. Sąd natomiast skupił się wyłącznie na sytuacji finansowej wnioskodawcy. Błędnie również, w ocenie skarżącego, przyjęto, że w zakres tego rodzaju postępowania nie wchodzi badanie prawidłowości naliczenia opłaty przez Komornika.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy mieć na względzie, iż instytucja obniżenia opłaty określona w art. 49 ust. 7-10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn: Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376 ze zm.) jest rozwiązaniem o charakterze nadzwyczajnym i z tego względu winna być wykorzystywana w sytuacjach wyjątkowych, przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności sprawy, spośród, których ustawodawca wymienił jedynie przykładowe, takie jak: nakład pracy komornika, sytuacja majątkowa wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów. Główną jednakże rolę powinna odgrywać indywidualna sytuacja dłużnika, ocena jego sytuacji majątkowej i dochodów przy uwzględnieniu okoliczności, że należy on do grupy podmiotów, które dobrowolnie nie spełniły nałożonych na nie obowiązków. Z tego powodu, uwzględnienie wniosku związane jest z wykazaniem przez wnioskodawcę, że jego sytuacja jest zdecydowanie gorsza od tej, w jakiej znajdują się inni dłużnicy (tak J. Ś., Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji, Komentarz, wyd./el. Lex 2012). Ponadto, przy rozpoznawaniu wniosku o obniżenie wysokości opłaty sąd nie jest uprawniony do badania jednocześnie, czy wysokość opłaty została ustalona w sposób prawidłowy. Może to uczynić jedynie, rozpoznając skargę na czynności komornika (art. 767 kpc) lub podejmując działania nadzorcze z urzędu w trybie art. 759 § 2 kpc. Z tych też względu, zarzut skarżącego, co do nieprawidłowej wykładni art. 49 ust. 10 przytaczanej wyżej ustawy, należało uznać za nieuzasadniony. Istotnym jest, że zażalenie jak i sam wniosek, w znacznej mierze dotyczą jedynie kwestii nieprawidłowej, w ocenie dłużnika, prowadzonej egzekucji, co jednakże nie stanowi jakiegokolwiek podstawy do uwzględnienia jego wniosku. Jak bowiem trafnie wskazał Sąd Rejonowy, kwestionowaniu prawidłowości podjętych przez Komornika czynności służy instytucja skargi określonej w art. 767 i nast. kpc. Natomiast postulowane przez skarżącego stanowisko prowadzi do sprzecznej z intencją przepisu art. 49 ust. 10 wykładni rozszerzającej, która jest niedopuszczalna ze względu na wskazywaną wyżej jego wyjątkowość. Zatem składając wniosek o obniżenie opłaty, dłużnik niejako zgadza się z wyliczeniami dokonanyymi przez Komornika, a w szczególności nie kwestionuje legalności jego działań, jednakże wnosi o uwzględnienie jego wniosku z powodów szczególnych, wybiegających poza ocenę prawidłowego stosowania przepisów przez organ egzekucyjny. Przy odmiennej ocenie czynności Komornika, odpowiednim środkiem winna być wspomniana skarga z art. 767 kpc, gdzie to właśnie ona jest instrumentem służącym kontroli i ewentualnemu korygowaniu uchybień popełnionych w toku postępowania. Mając na uwadze powyższe, podzielając stanowisko Sądu Rejonowego, wskazać należy, że wniosek dłużnika nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż brak jest na tyle istotnych okoliczności, które uzasadniałyby obniżenie orzeczonej opłaty. W szczególności za powyższym nie przemawia sytuacja materialna dłużnika, która jest niewątpliwie dobra, a ponadto została „potwierdzona” prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 4 marca 2014 r., w którym to oddalono wniosek skarżącego o zwolnienie go od kosztów sądowych. On sam otrzymuje dochód netto w łącznej wysokości ok. 4.000 zł, co przy wysokości należnej opłaty egzekucyjnej / 4.734,28 zł / i poczynieniu stosownych ograniczeń w niezbędnych wydatkach i oszczędności nie jest kwotą wygórowaną. Bez znaczenia przy tym pozostają liczne zobowiązania finansowe, m.in. wobec wierzyciela, gdyż skarżący nie wykazał, aby ich zaciągnięcie było spowodowane i

usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami. Nie zasługują na uwzględnienie również zarzuty zażalenia w kwestii nakładu pracy Komornika, który niewątpliwie był adekwatny do stopnia skomplikowania postępowania. Należy mieć przy tym ponadto na względzie, że wysokość opłaty stosunkowej jest zróżnicowana w zależności od sposobu egzekucji, a więc ustawodawca dokonał już niejako oceny nakładu pracy komornika i uznając ten nakład za mniejszy przy niektórych sposobach egzekucji (egzekucja z rachunku bankowego, egzekucja z wynagrodzenia za pracę) - zmniejszył wysokość opłaty stosunkowej. Prowadzi to do wniosku, że nakład pracy komornika nie powinien być wyłączną przesłanką obniżenia opłaty egzekucyjnej / tak P. Biezuński „Miarkowanie opłaty egzekucyjnej” Monitor Prawniczy 2013 nr 4 /.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.